

PŘEDMLUVA

Moji milí, zlatí, vděční čtenáři, mám vás moc ráda, protože co bych byla bez vás? Nic. Teď mi však hrozí, že se do nicoty propadnu, a co je zvlášť smutné, vaší vinou. Tak dlouho jste se mě dotazovali, kdy už konečně zase přijdu s něčím novým, oslovovali mě na ulici, v čekárnách u lékařů, a dokonce veřejně – ano, veřejně na besedách i v rozhlase –, až jsem se zlomila a chtít vám udělat radost dala jsem se do psaní.

Bohužel nestalo se tak ve vhodné době. Nechci se nějak vymlouvat, ale mám pro vás takový návrh. Až vám bude hodně, ale opravdu hodně špatně, že zalít usychající kytku vám bude připadat tak náročné jako sfárat do dolů, začněte psát. A sami uvidíte, jak přetěžko se rodí jiskrné historiky, důvtipná souvětí a legrační vzpomínky za takových podmínek.

Pak mi, jak doufám, leccos odpustíte, stejně jako já vám odpustím neúprosnou kritiku.

Na shledanou v lepších časech!

Vaše indisponovaná autorka

POD ŠIRÁKEM

Cha cha cha! To jsem vás doběhla. Širák sem vůbec nepatří, neboť titul knihy zní: *Kde spí luftáci*. A lufták, nikoliv milovník přírody, jest založením měšťáckého, a je pro něj tudíž nemyslitelné, aby sebou večer praštil do jehličí a nechal se obtěžovat mravenci, pavouky, štíry, případně horší havětí.

Lufták, pokud ho štěstěna neobdařila lukrativním zaměstnáním, aby mohl pro rodinu objednat hotel či rodinný penzión, musí se uskromnit a vzít zavděk stanem v kempu nějakého přímořského letoviska. Koneckonců, nemusí nikomu vyprávět, kde spal, stačí nadšeně vzdychat: „Ty pláže, to moře, to jídlo!“

Bratr byl jednou svědkem, jak nějaký ten mírně majetný chlubil vyprávěl o krásách Itálie a jeden z posluchačů se dychtivě zeptal: „A což Benátky? Byli jste v Benátkách?“

„Byli,“ přisadil ruče vypravěč, aby snad závistivé pohledy nepozbyly intenzity.

Tazatel si snivě povzdechl: „Venezia.“

„Tam taky,“ potvrdil čile cestovatel, načež se společnost začala usmívat dle stupně svého sebeovládání

buď mírně, potutelně, či vesele, zatímco nevychovanci se nepokrytě chechtali.

Připomenulo mi to dámu, která chodívá do stejného parku jako já. Tváří se silně intelektuálně a označuje veškerá literární díla, kromě literatury faktu, jako romány. Jednou jsem jí rozjařeně sdělila, že se mi konečně podařilo vypůjčit si v knihovně Machiavelliho *Vladaře*, po němž jsem se dlouho pídila, jelikož jsem neznalost tohoto díla pokládala za mezeru ve vzdělání.

Dáma se zatvářila povýšeně, a jak se dalo čekat, prohlásila, že romány nečte, že se spíše snaží přivzdělat. Mne to tak omráčilo, že jsem nenašla odvahu se jí zeptat, o co že se podle ní ve *Vladaři* jedná. Její přivzdělávání spočívá v tom, že sosá fakta z internetu a pak v parku zkouší lidi z nově nabytých informací. Už mi jde na nervy a bojím se, že mě dožene ke společensky nepřijatelným činům. Že se jí třeba zeptám: „Cože? Ani *Irčín románek* od Plutarcha jste nečetla?“

To jsme se ale vzdálili od nocování hodně daleko. Tu kapitolu „Pod širákem“ jsem vlastně uvedla jen kvůli úplnosti, jenže pak jsem si uvědomila, že se dá spát i pod mostem, v zahradním altánku, v popelnici, v cizím bytě... A vůbec nepíšu příručku pro bezdomovce, kteří toho o noclehu na příhodných místech vědí více než já. Tak pokročíme o kousek dál.